

Dolů do podzemí

George našlapovala opatrně po kamenných schůdcích. Byly strmé a úzké.

Řekla bych, že vedou přímo dolů doprostřed kamenného sklepení, pomyslela si. Páni, tady je to ale úzké!

Schůdky byly tak uzounké, že musela jít bokem. Kdyby se sem dostal nějaký tloušťík, neprotáh by se! přemítala. No sláva! Už jsem na konci!

Všude panovala zlověstná tma a hrobové ticho. George se však nebála, protože doufala, že každou chvíli spatří Tima. Když člověk ví, že na něj za rohem čeká Tim a chystá se ho uvítat, nemá se čeho bát!

Zůstala stát na posledním schůdku a v záři baterky před sebou uviděla úzký tunel. Zahýbal ostře doleva. Vede snad tudy cesta do hradního vězení? uvažovala a snažila se uplatnit svůj smysl pro orientaci. Nemohou být daleko. Ale zatím po nich není ani vidu ani slechu.

Sestupovala úzkou chodbou. Na jednom místě se natolik zužovala, že se George musela plazit. Posvítila si na klenbu tunelu. Uviděla lesklou černou skálu. Byla patrně tak tvrdá, že ji stavitelé chodby nedokázali vylámat.

Tunel vedl dál a dál. George tím byla zmatená. Docela určitě už musela vězení minout. Bezpochyby se už blíží k břehu ostrova. To je divné! Copak tahle cesta nevede do žalářních kobek? Ještě kousek a ocitne se pod mořem.

Chodba se najednou zlomila příkře dolů. Objevily se další schůdky, hrubě vysekané do skály. George po nich opatrně sestupovala. Kam to jen pro všechno na světě vede? Zdálo se jí, že tunel na dolním konci schůdků nebyl dílem lidských rukou, že vznikl přirozeným způsobem. George nevěděla, co si o tom má myslet. Ve světle baterky viděla jen černou otesanou skálu a tak klopýtala po nerovné kamenité cestě dál. Toužila jen po tom mít vedle sebe Tima.

„Určitě jsem se octla strašně hluboko pod zemí,“ uvažovala nahlas a znovu posvítila baterkou do všech stran. „Hrozně hluboko a moc daleko od hradu! Pane na nebi – co znamená ten příšerný zvuk?“

Soustředěně naslouchala. Bylo slyšet tlumené dunění a kvílení. Že by to byl nějaký další otcův pokus? Hluk neutichal, ozýval se stále hlasitěji a připomínal nekonečné hluboké hromobití.

„To nemůže být nic jiného než moře!“ skoro vykřikla užaslá George. Zůstala stát a tiše naslouchala. „Ano, je to moře, mám ho nad hlavou! Jsem pod skalnatým dnem Kirrinské zátoky!“

Teprve teď pocítila George doopravdy strach! Představovala si, jak se nad její hlavou přelévají obrovské vlny a úzkostně čekala, zda moře nenajde nějakou skulinu, kterou by se dostalo do jejího úzkého tunelu.

„Nesmysl,“ řekla si přísně. „Tenhle tunel vede pod mořským dnem už stovky let – proč by do něj mělo najednou vniknout moře jen proto, že jsi tu ty?!“ Mluvila nahlas sama se sebou, aby zahrnala úzkost. Pokračovala dál ve své cestě. Bylo to opravdu dost divné představit si, že jde pod mořem.

Tak tady někde její otec pracuje! Přímo pod mořem. A pak si George najednou uvědomila, co jim otec říkal, když ho poprvé navštívili na ostrově. Co to jen bylo? Ano! Řekl, že musí mít vodu kolem sebe i nad sebou!

„Tak, teprve teď vím, co tím myslel. Jeho dílna a pracovna je někde tady dole, takže moře – voda – je nad ním a je také všude kolem dokola věže, protože ta stojí na ostrově!“

Voda nad hlavou a voda všude kolem – proto si tedy otec vybral ke svým pokusům Kirrinský ostrov. Jak ale objevil tu tajnou chodbu pod mořem? Vždyť já jsem o ní také nevěděla! pomyslela si George. Propána, kde to jsem?

Zastavila se. Chodba se náhle rozšířila a vyústila do obrovské temné jeskyně, která byla nečekaně vysoká a plná temných stínů. George se překvapeně rozhlížela. Viděla podivné věci, kterým vůbec nerozuměla – dráty, skleněné baňky, malé přístroje, které, jak se zdálo, pracovaly zcela nehlučně a uprostřed každého z nich svítilo planoucí třepotavé světélko.

Každou chvíli z nich létaly jiskry a po každém takovém zajiskření zaplavil jeskyni podivný pach.

„Jak je to všechno zvláštní a tajemné,“ říkala si George. „Jak jen může táta rozumět všem těm přístrojům a ostatním věcem?! Kdybych tak věděla, kde je! Doufám, že ho ti chlapi mezitím někde neuvěznili!“

Z téhle podivné jeskyně vedl další tunel. George znovu rozsvítila baterku a vydala se na cestu. Chodba se velmi podobala té, kterou sem přišla, ale měla vyšší klenbu.

Došla do další jeskyně. Byla mnohem menší než ta

předchozí a přeplněná dráty nejrůznějšího druhu. Slyšela podivný bzučivý zvuk, který připomínal monotónní hučení tisíců včel v úlu. George čekala, že je tu každou chvíli uvidí létat.

Ten tajemný, strašidelný zvuk určitě vydávají tyhle dráty, pomyslela si.

V jeskyni nebylo ani živáčka, zato však vedla do jiné jeskyně. George doufala, že brzy najde Tima a svého otce. Vstoupila dovnitř a zjistila, že je úplně prázdná a velice studená. George se otrásla chladem. Chodba pokračovala dál a vedla do malé jeskyně. George na jednu zhlédla na jejím konci světlo!

Světlo! Tak tedy konečně došla do jeskyně, v níž musí být její otec! Posvítla si baterkou po jeskyni a náhle uviděla množství konzerv, láhví piva, plechovek s dobrotami a hromadu podivného šatstva. Tohle je tedy tátovo skladiště a zásobárna. Šla dál za světlem a divila se, jak je možné, že ji Tim nezaslechl a nevyběhl jí naproti.

Nahlédla opatrně do jeskyně, odkud přicházelo světlo. A tam, u stolu, hlavu položenou na ruku, seděl zcela, nehybně její otec. Po Timovi nebylo ani vidu ani slychu.

„Tati!“ téměř vykřikla George. Muž u stolu prudce vyskočil a otočil se. Zíral na George, jako by nevěřil svým očím. Pak se obrátil zpět ke stolu a znovu složil hlavu do dlaní.

„Tati!“ vykřikla znovu George celá vyděšená z toho, že na ni nepromluvil.

Znovu se rozhlédl kolem a pak vstal. Upíral oči na George a znovu těžce dosedl na židli. George k němu přiběhla.

„Co se stalo? Tati, co se ti stalo? Kde je Tim?“

„George! Jsi to opravdu ty? Myslel jsem, že se mi to jenom zdá, když jsem se otočil a uviděl tě!“ vysvětloval otec. „Jak ses dostala až sem? Pane na nebi, vždyť je to neuvěřitelné, že jsi tady!“

„Tati, jsi v pořádku? Co se stalo? A kde je Tim?“ vyptávala se George o překot. Rozhlížela se kolem sebe, ale nikde Tima neviděla. Srdce jí sevřel ledový chlad. Snad se mu nepříhodilo nic zlého?

„Vidělas ty dva muže?“ zeptal se otec. „Kde byli?“

„Ach tati, my se pořád jen ptáme jeden druhého a neodpovídáme si!“ vyčítala George. „Nejdřív mi pověz, kde je Tim?“

„Já nevím,“ řekl otec. „Šli ti dva muži k věži?“

„Ano,“ odpověděla George. „Tati, co se vlastně stalo?“

„Jestli jsou u věže, máme před sebou asi hodinu. Poslouchej mě dobře, George,“ naléhal otec. „Je to nesmírně důležité.“

„Poslouchám,“ ujistila ho George. „Ale teď mi rychle pověz, co se stalo s Timem.“

„Ti dva muži seskočili na ostrov padáky, aby vypátrali moje tajemství,“ vysvětloval otec. „Povím ti, George, k čemu jsou dobré ty pokusy. Snažím se přijít na to, jak nahradit uhlí, koks a naftu. Provádím pokusy, jak dát světu veškeré teplo a energii, kterou potřebuje, a jak nahradit veškeré doly i horníky.“

„Pane na nebi,“ vykřikla George. „Byl by to jeden z největších objevů, co svět světem stojí.“

„Ano,“ přisvědčil otec. „A já bych jej celému světu daroval – nebyl by majetkem pouze jediné země nebo

skupiny lidí. Byl by to dar celému lidstvu. Jenže existují lidé, kteří chtějí získat tohle tajemství jen pro sebe, aby tak získali obrovské bohatství.“

„To je hnusné!“ vykřikla George rozhořčeně. „Pokračuj, tati. Jak se o tom vynálezu mohli dovědět?“

„Víš, pracoval jsem na téhle myšlence s několika svými spolupracovníky, se svými kolegy. A jeden z nich nás podvedl. Vyzradil náš vynález několika bohatým podnikatelům. Když jsem se to dozvěděl, rozhodl jsem se, že se potají přesunu sem a dokončím tu své pokusy sám. Tak aby mě nemohl nikdo zradit.“

„Tak proto jsi přišel na ostrov!“

„Ano, protože jsem potřeboval mít nad sebou a kolem sebe vodu. Úplně náhodou jsem se podíval na kopii té staré mapy a napadlo mě, že jestliže tunel, který je na mapě zakreslen, skutečně vede pod mořem, bude tahle jeskyně ideálním místem, kde bych mohl dokončit pokusy.“

„Ach tati, a já jsem tak vyváděla!“ vzdychla George zahanbená pomyšlením na své chování.

„Opravdu?“ řekl tiše otec, jako by se už na nic z toho nepamatoval. „Víš, sebral jsem všechny svoje přístroje a přestěhoval je sem. A teď mě ti chlapíci našli a drží mě tady.“

„Hrozně ráda bych ti pomohla. Mohla bych se vrátit cestou, kterou jsem přišla, a přivést pomoc, co říkáš?“

„Ano, to by šlo. Ale ti dva chlapi tě nesmějí vidět.“

„Udělám všechno, co si přeješ, tati! Udělám pro tebe všechno na světě. Ale nejdřív mi pověz, co se stalo s Timem?“

„Víš, celou dobu se držel u mě. Je to opravdu skvě-

lý pes. Ale dnes ráno, právě když jsem vycházel z té malé místnosti a chystal se vystoupit s Timem na věž, abych vám poslal signály, se na mě ti dva chlapi vrhli a uvěznilo mě tady.“

„Ale co se stalo s Timem?“ opakovala George netrpělivě. Copak jí tatínek nikdy nepoví, co chce slyšet?

„Samozřejmě že se na ty dva vyřítily,“ vysvětloval otec.

„Ale pak po něm jeden z těch mužů hodil lasem a chytil ho do smyčky. Stáhli mu laso tak pevně kolem krku, že se div neudusil.“

„Chudák Tim!“ vykřikla George a z očí jí vyhrkly slzy. „Tati, vidíš, že je Tim v pořádku?“

„Ano. Z toho, co jsem zaslechl, když spolu ti dva potom mluvili, soudím, že ho zavedli do některé jeskyně a tam ho zavřeli. Kromě toho jsem dnes večer viděl, jak mu jeden z nich nese v sáčku nějaké krmení pro psy, takže snad můžeme doufat, že je živ a zdrav – a hladový.“

George spadl kámen ze srdce. Jen když je Tim naživu! Udělala několik kroků směrem, kterým, jak předpokládala, bude další jeskyně.

„Jdu hledat Tima, tati,“ řekla odhodlaně. „Musím ho najít.“